

## Arrest

nr. 205 210 van 12 juni 2018  
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI  
Kortrijksesteenweg 731  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft neergelegd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en van diens beslissingen van 5 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. LAHLALI en S. ZAMAN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, diende op 13 juli 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overeenkomstig artikel 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft.

Deze aanvraag werd afgewezen met een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 8 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd aan verzoekster betekend op 16 januari 2018.

Verzoekster diende tegen de voormelde beslissing geen beroep in.

Op 8 februari 2018 diende verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overeenkomstig artikel 47 van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van haar broer.

Ook deze aanvraag werd afgewezen met een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 4 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

### ***“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING***

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan Mevrouw, die verklaart te heten:*

*naam: A.*

*voornaam: K.*

*geboortedatum: 03.06.1985*

*geboorteplaats: Al H.*

*nationaliteit: Marokko*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

### ***REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:***

*Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 05.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 16.01.2018. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de*

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het gegeven dat twee broers van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met een van haar broers heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar broer. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haarbroer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene werd gehoord op 05.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat haar ouders nog in Marokko wonen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 05.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. In die zin is een terugkeer van betrokkene geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 05.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 21.12.2016 het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko. Betrokkene diende op 13.07.2017 een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar broer (A. A. C.) die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd op 08.01.2018 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) is op 16.01.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en diende op 08.02.2018 opnieuw een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 04.06.2018 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) is op 05.06.2018 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 16.01.2018. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 05.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij in België is om haar leven te verbeteren en dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij daar niets heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er

ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 05.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 05.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. In die zin is een terugkeer van betrokkene geen schending van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat twee broers van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met een van haar broers heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haarbroer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene werd gehoord op 05.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat haar ouders nog in Marokko wonen.

#### Vasthouding

#### REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

Diezelfde dag wordt verzoekster ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar. Dit is de derde bestreden beslissing.

De drie beslissingen worden verzoekster ter kennis gebracht op 5 juni 2018.

Verzoekster is vastgehouden met het oog op verwijdering. Het tijdstip van gedwongen verwijdering is voorzien op 17 juni 2018.

## 2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij acht de vordering niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de eerste en derde bestreden beslissing, en tegen de vasthoudingscomponent die besloten zit in de tweede bestreden beslissing. Zij stelt het volgende:

2.1.1. “2.1 Wat betreft het inreisverbod en de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In zoverre verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en in ondergeschikte orde (?) de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet - , dan nog toont verzoekende partij niet aan dat een

hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

Zie in die zin ook:

*“uit de uiteenzetting van verzoeker kan niet worden opgemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na zijn verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang geschorst zou moeten worden. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is voor zover het beroep het inreisverbod als voorwerp heeft.” (R.v.V. nr. 113.931 dd. 18.11.2013; zie ook R.v.V. nr. 140.102 dd. 19.11.2013)*

*De vordering, in de mate dat ze is gericht tegen het inreisverbod dd. 05.06.2018 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.06.2018, is onontvankelijk.”*

en

#### 2.1.2. “2.2 Wat betreft de beslissing tot vasthouding

*Verweerder wijst erop dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.*

*De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen.*

*Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk.”*

2.2.1. In de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, kan de exceptie worden bijgetreden en moet de onderhavige vordering onontvankelijk worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

2.2.2. Wat betreft de eerste en derde bestreden beslissing zal hierna blijken dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het uiterst dringende karakter, zodat een beoordeling van de exceptie en de ontvankelijkheid van de vordering op dit punt zich in de huidige stand van de procedure niet opdringt.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

#### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals supra werd aangegeven, maakt verzoekster heden het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Hieruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten overigens niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

#### 3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze kan vaststellen dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder, op 8 januari 2018 afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij binnen de termijn die zij had gekregen om het grondgebied te verlaten – i.e. 30 dagen – een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging had ingediend naar aanleiding waarvan zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Zij leidt daaruit onder meer de schending af van het zorgvuldigheidsbeginsel.

#### 3.3.2.2. De verwerende partij stelt daar tegenover wat volgt:

*“Verder uit de verzoekende partij kritiek op de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De verzoekende partij stelt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.01.2018 haar rechtswaarde verloren heeft, nu zij binnen de 30 dagen (m.n. op 08.02.2018) een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en naar aanleiding hiervan in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.*

*Verweerder merkt op dat de verzoekende partij ten onrechte uitschijnen dat door de loutere afgifte van een attest van immatriculatie een (tijdelijk) verblijfsrecht zou zijn toegekend dat onverenigbaar zou zijn met een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Een attest van immatriculatie beïnvloedt weliswaar de uitvoerbaarheid van een eerdere verwijderingsmaatregel, maar maakt geenszins dat deze maatregelen automatisch uit het rechtsverkeer zouden verdwijnen. Bij het verstrijken van het attest van immatriculatie worden deze maatregelen opnieuw uitvoerbaar.*

*Dat een attest van immatriculatie geen verblijfsdocument is, doch louter een toelating tot verblijf, blijkt onder meer uit het feit dat het attest van immatriculatie niet werd opgenomen in hoofdstuk IV van het Vreemdelingenbesluit, dat betrekking heeft op “verblijfs- en vestigingsvergunningen”.*

*Zie ook:*

*“In casu blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht in het Rijk. Het enkele feit dat zij een verblijfskaart als echtgenote van een Belg aangevraagd heeft, maakt niet dat zij automatisch een verblijf dient te worden toegekend. Er zijn op het eerste gezicht geen elementen in het dossier die toelaten te oordelen dat verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing over een effectief verblijfsrecht in België beschikte dat haar*

*feitelijk tot het uitoefenen van het gezinsleven in België in staat stelde. Het attest van immatriculatie dat aan de verzoekende partij werd afgegeven in afwachting van de beslissing inzake haar verblijfsaanvraag, impliceert geen verkregen verblijfsrecht.” (R.v.V. nr. 184.205 dd. 22.03.2017)*

*Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat het eerder bevel om het grondgebied te verlaten door de latere afgifte van een AI haar rechtswaarde verloren heeft, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.*

*Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.01.2018, zodat er allerm minst kennelijk onredelijk is geoordeeld dat kan worden verwacht dat geen gevolg zal gegeven worden aan een nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek. Bovendien werden de aanvragen gezinsherenigingen herhaaldelijk afgewezen, zodat de kritiek van verzoekende partij niet dienstig is.*

*Eén en ander vindt overigens uitdrukkelijk steun in het nieuwe artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat op 29.04.2017 in werking is getreden en dat uitdrukkelijk als volgt stipuleert:*

*“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.*

*Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”*

*Louter volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij ook aangeeft dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.”*

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aan verzoekster wordt in de bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende reden:

*“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 16.01.2018. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster, nadat zij op 16 januari 2018 in kennis werd gesteld van onder meer een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen, een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 8 februari 2018 en dat zij op die dag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Zij kreeg een attest van immatriculatie, geldig vanaf 8 februari 2018 tot – aanvankelijk – 8 augustus 2018, doch uiteindelijk tot 4 juni 2018, dag waarop de tweede beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen en waarop de burgemeester van de stad Antwerpen het verzoek kreeg van de verwerende partij om het attest van immatriculatie te supprimeren.

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.*

*Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."*

De verwerende partij kan verzoekster prima facie bezwaarlijk ten kwade duiden dat zij geen uitvoering heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel die vervat zat in de eerste bijlage 20 van 8 januari 2018, betekend op 16 januari 2018, nu zij nog tijdens de termijn van dertig dagen die haar destijds werd toegekend om het grondgebied te verlaten een nieuwe aanvraag indiende die van rechtswege tot gevolg had dat de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel werd opgeschort. Daar anders over denken lijkt op het eerste gezicht artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet volledig zinledig te maken.

Het betoog van de verwerende partij dat het indienen van een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op zich al aantoonde dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, doet hieraan geen afbreuk. In eerste instantie niet omdat dit een a posteriori motief is dat niet in de bestreden beslissing werd opgenomen zodat er geen rekening mee kan worden gehouden. Ten tweede niet omdat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet precies lijkt te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor een vreemdeling die zich in het geval van verzoekster bevindt. Dat het indienen van een tweede aanvraag zoals in casu a priori zou moeten worden beschouwd als een risico op onderduiken, lijkt daarmee niet verzoenbaar.

Verzoekster kan derhalve worden bijgetreden waar zij betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de afgifte van het attest van immatriculatie naar aanleiding van haar nieuwe aanvraag. Het middel is, in de besproken mate, ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

#### 3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekster betoogt onder meer dat een gedwongen terugkeer naar Marokko haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen omdat het voor haar uiterst moeilijk tot onmogelijk zou zijn om de procedure tot gezinshereniging verder te zetten.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De verwerende partij stelt dan wel dat het gaat om een tijdelijke verwijdering, maar gaat eraan voorbij dat aan verzoekster ook een inreisverbod werd opgelegd van 3 jaar in navolging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dat de rechtsgevolgen daarvan ontstaan van zodra zij daadwerkelijk van het grondgebied zal worden verwijderd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2018 is voldaan.

#### 4. Over de gevolgen van de hiervoor bevolen schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

De gedwongen verwijdering van verzoekster op grond van het geschorste bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2018 zal niet kunnen plaatsvinden tot de bevolen schorsing desgevallend wordt opgeheven door de Raad. De tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel is derhalve niet langer imminent.

In deze omstandigheden is het niet aannemelijk dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste en derde bestreden beslissing – i.e. de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 4 juni 2018 en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 5 juni 2018 – volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringende karakter van de huidige vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste en derde bestreden beslissing is, gelet op het tussengekomen schorsingsarrest, niet aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering wat dat betreft te verwerpen.

## 5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

### Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

### Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS